

Voor we de 1^e keer wat gaan noteren zijn we al een paar dagen in Peru met zo'n 35 graden, lekker heet, maar bij een luchtvochtigheid van 30 procent stelt dat eigenlijk niet zoveel voor. Gewoon lekker. In Arequipa hebben we direct de 1^e dag allemaal motoren gekregen, lekker uitgerust en de het Peru-avontuur kon beginnen. We hebben dan al met Kerstmutsen op ons hoofd in het zwembad gelegen in het 2^e hotel van deze reis. Had Marie-Louise van thuis uit al voor alle deelnemers meegenomen. Wij hebben hier ook een duidelijk Kerstgevoel, ondanks die hoge temperaturen, want ook alles is hier versierd. Op de markt vind je overal kerststallen, maar dan wel met lama's erin dan, en overal hebben ze knipperende kerstverlichting, vooral veel kitschversieringen. Overal lees en hoor je "Feliz Navidad" klinken. De vlieggreizen waren allemaal voorspoedig verlopen. De binnenlandse vlucht van Lima naar Arequipa was zelfs 2 uur vervroegd – moet je daar per toeval achterkomen! Dat was boffen. We werden opgewacht door de reisleider Lars, toffe gast en zijn maatje Geert. Toen naar het hotel, waar de motoren allemaal al stonden te wachten. Allemaal off-roads. Marie-Louise heeft een Honda Falcon 400 en Martin een XR 650 Honda. Vette machines! De rest ook allemaal falcon's, behalve Theo & Rianne die een Kawasaki 650 krijgen. We hebben al gemerkt dat ze het allemaal perfect doen in het woestijnzand. Gaaf man! We hebben dan 600 km gereden en alleen nog maar zand gezien (langs de weg, we hielden het eerst maar even op het asfalt). Wel een paar km's off-road om alvast te wennen voor de volgende dag, want dan gaan we echt puur op gps dwars door de woestijn. De hotels tot nu toe zijn boven verwachting, twee al met zwembad zelfs en steeds een "matremonial" oftewel een zeer krap 2-persoonsbed. Net iets meer dan een twijfelaar. Steeds wel met een fan erboven voor de broodnodige koeling. In Nederland dan temperaturen tot 20 graden onder nul.....

In deze 1^e week hebben we de Nascalijnen vanuit een Cesna gezien. Zo'n klein vliegtuigje met 5 inzittenden. De Nascalijnen zijn al heel oud en zijn gemaakt door de pre-Inca's. Het eten is tot nu toe ook heel erg goed, vooral veel Pollo (kip) Later in de reis zal dit ook zo blijven, dus afvallen is er niet bij met al dat lekkere eten. Ondanks dat het dan zeer heet is gaan we zeker nog andere omstandigheden meemaken, want we moeten nog de Andes in! Daar regent het volgens de weerberichten pijpenstelen, maar dat zou over moeten zijn als wij daar komen (Cusco) Lets's hope! De motoren zijn dus kei goed, er gaat wel een chauffeur-monteur mee (Eduardo), maar meer dan een band plakken hoeft die (nog) niet. Tot nu toe 2 leuke banden, maar dat was bij dezelfde motor dezelfde band. Chauffeur Gert. De auto heeft 9 reservebanden mee, want we gaan ze kennelijk nog behoorlijk verslijten. Echte crossbanden zijn het zelfs op de XR en de Kawa en bij gebruik op asfalt van dit soort zachte bandjes door de hete woestijn gaat het erg hard met de slijtage. Ze vervangen ze dus onderweg. Als excursie zijn we trouwens ook al een soort putten gaan bezoeken, die dienen als beluchtingsgaten omdat ze hier het water uit onderaardse rivieren halen. Anders stinkt dat water zo. Onder de woestijn stromen namelijk rivieren, reden waarom er hier dan ook mensen kunnen wonen.

Verder met de reis: we zitten dan al 2 dagen in de Andes, hiervoor hebben we zoals we al hebben geschreven, heel veel zand gezien. Ook super dat zand. We hebben 1 dag dwars door de woestijn gereden, puur op de gps. Geen weg te bekennen. Zand, zand en zand. In alle kleuren en soorten. Nooit geweten dat zand (zo) mooi kan zijn. We zaten zelf dan ook helemaal onder gestoft. Net Parijs-Dakar. Met 100 km/u door het zand gassen! We zijn nu dus van de kust weggereden naar het oosten. Het is ongelooflijk hoe groots alles hier is. We voelen ons erg nietig tussen die grote hoge bergen. Enorm uitgestrekt en verlaten. Steeds wisselt het landschap. We zijn op 3200 meter gaan overnachten. Iedereen ademhalingsproblemen, althans duidelijk zuurstof tekort, vooral ook als je in bed ligt en bijna in slaap valt. Dat was ook voor de motoren, want die krijgen te weinig zuurstof bij het brandstofmengsel. Het zijn gewone carburateurdingen, dus niks bijregelen. Gewoon max. 5000 toeren rijden, dan gaat alles goed, met weliswaar 40% minder vermogen. Je moet gewoon heel rustig bewegen, lopen, zelfs eten! Als je een pilsje inschenkt, heb je in eerste instantie alleen maar schuim. Grappig, dat reageert zo op de iets lagere luchtdruk. Flesjes en tubes openmaken die we zelf bij ons hadden moet met de nodige voorzichtigheid, want de inhoud spuit eruit. Staat allemaal onder druk. Heeft allemaal te maken met het eigenlijk maar geringe lucht-

drukverschil op zo'n hoogtes. Toen we de Andes inreden, leek het in de namiddag met bewolking dat het zou kunnen gaan regenen. Dit heeft het echter niet gedaan. Wel was het behoorlijk fris geworden 's-avonds en 's-nachts. 8 graden als je uit 35 graden komt is best een groot verschil! We boffen met het weer, volgens onze reisleader Lars, hij heeft hier dit jaar nog gezeten met MIN 20 graden in juli!!! Dan is dit "regenzeizoen" nu toch stukken beter! Het hotel had bijna geen warm water en op de bedden lagen 4 hele dikke dekens van lama-haar, zodat je jezelf bijna niet meer kon bewegen als je daaronder lag. Het was echt behoorlijk koud, we hebben dan ook met sokken aan in bed gelegen. Het uit eten voor de lokalen is hier kip met friet. Meer was er hier dan ook niet te krijgen in het lokale restaurant. Het zijn dan wel kippen met heel veel vliegueren die gebraden zijn aan het spit. Dus heel lekker en vooral heel groot.

Dan zijn we over 4800 meter gegaan. Zonnig weer, wel fris zo hoog, onderweg dus wel even van handschoenen gewisseld. Heel veel lama's (ze hebben hier wel wat andere namen, maar voor het gemak noemen we ze allemaal "lama") langs de weg gezien en door hele verlaten dorpjes langs de weg heel veel kindertjes gezien die superarm zijn. We hebben ze blij kunnen maken met onze action-spuulletjes, pennen, ballonnen, sleutelhangers e.d.. Mooie foto's gemaakt. Hun kapotte rode wangen vallen echt op. Het duurt tot ongeveer hun 10^e jaar voor ze een groter hart en bloedvaten hebben ontwikkeld op deze hoogtes en daar dan geen last meer van hebben. We hebben echt uren gereden in dit uitgestrekte land, zonder ook maar iemand tegen te komen. Een verdwaalde vrachtauto zie je af en toe, die zwaaien en toeteren allemaal. Iedereen helpt elkaar in dit gebied. Het is zo'n geweldige ervaring. Flamingo's gezien. De weg die we die dag hebben gereden was voor 95 % voorzien van goed asfalt. We hebben dan ook super kunnen rijden, hele mooie vloeiende bochten, haarspelden, strak asfalt en schoon! We hebben vaak gedacht om op onze eigen motoren hier rond te kunnen rijden, maar die we nu hebben voldoen toch meer dan goed. We zitten op dat moment dan terug op een hoogte van "slechts" 1200 meter en de temperatuur is weer heel erg goed, gelukkig. We hebben mijn verjaardag ook goed gevierd 2^e Kerstdag! Van velen SMS-jes of e-cards of mails ontvangen. Zelf vierden we het in een oase midden in de woestijn! Compleet met Kerstmutsen en slingers. Het was er een om nooit meer te vergeten. Het hotel had een zwembad, het was een soort hacienda en toen we aankwamen hadden we dan ook gelijk bij het zwembad onze stek ingenomen en een lekkere pot bier gedronken. We moeten ons vocht op peil houden en veel drinken, oké, en met bierflessen van 650 ml. gaat dat best goed !!! We hadden er nog borrelnootjes en cashewnoten vanuit NL bij, dus een echt NL-feestje. Zelfs de tamme papegaaien die er zaten kwamen meesnoepen! Superleuk. We zijn dan nog maar een week weg en hebben voor ons gevoel al voor een maand meegemaakt!

We zijn vervolgens vanuit Cusco vertrokken, nadat we daar een hele vrije dag hebben gehad in deze grote mooie Incastad. De stad dan ook bezocht en vele winkeltjes in en uitgegaan. 's-Ochtends met droog weer vertrokken, het had hier al wel volop geregend, en we vertrokken dan ook met de regenpakken maar alvast aan. De reisbestemming was het tropisch regenwoud oftewel de hoge jungle. Een hele mooie rit gehad met nauwelijks regen tot we echter over de pashoogte van 4300 meter kwamen. Daar was het meteen volop mist, volop regen en erg koud. Na anderhalf uur over de top stranden we in een massa auto's en vrachtauto's op de weg. 2 rijen dik en alles feitelijk geblokkeerd. Er tussendoor gemanoeuvreed, kostte zeker een dik uur tot vooraan, tot we bij de oorzaak kwamen. Een forse aardverschuiving was er geweest, waardoor de hele weg bedolven was. Ze waren wel met een bulldozer bezig maar die was al 24 uur aan het werk! Wij voorzagen dat dit nog minstens 24 uur zou gaan duren voor er misschien een doorgang gemaakt kon zijn. Hopeloos. De mensen stonden er dan ook al 24 uur te wachten, muurvast. Een bende dat het was, op en langs de weg in de kou, regen en mist. Heel zielig voor die mensen en ondermeer heel veel kinderen. Ze zaten onder vrachtauto's te schuilen en te eten wat er zo onder elkaar te verkrijgen was. Niet echt zoals je jezelf een oudejaarsdag voorstelt. We hebben toen besloten om te draaien en de hele rit terug te rijden. Er is namelijk maar één weg naar de jungle. Eenmaal over de top retour was het weer prachtig weer en konden ook wij weer opwarmen. We komen nu dan ook weer retour in het grote Cusco. Hetzelfde hotel, wat inschikken met de kamers (sommigen met 4 op een kamer nu) en hier dus vanavond oudejaar vieren, in tegenstelling tot eigenlijk midden in de jungle. Maar ach, alles heeft zo zijn charme. Voor één van

de deelnemers kwam het heel goed uit, Warner Boer, want die heeft veel pech. Die is namelijk een paar dagen daarvoor gevallen in een douche en blijkt 4 ribben gebroken te hebben. Ondertussen is er al veel contact geweest met de alarmcentrale en het nieuws nu is dat ze gaan regelen dat hij naar huis kan. Hij hoeft nu gelukkig dus niet alleen oud-nieuw te vieren, want het 1e bericht was dat hij nog tot 5 januari hier moest blijven om de ribben eerst aan elkaar te laten groeien, voor hij zou mogen vliegen. De doktoren hebben hun mening echter bijgesteld. We gaan er hier een feestje van bouwen. Het is met recht een "avontuurlijke reis", zoals in de folder staat, waar je de nodige souplesse bij moet hanteren. Het zijn overall prachtige wegen, we hebben goeie motoren, we hebben goeie kleding dus we zijn helemaal in onze sas. Die kleding heeft ondertussen eigenlijk wel een wasbeurtje nodig, want je kent ons niet terug na de rit in de stromende regen, met modderstromen over de weg, rode grond, rotzooi, ach ja, daar is kleding ook voor! Het reisprogramma hebben we 's-middags in gezamenlijkheid flink aangepast, aangezien de route die we wilden rijden ontoegankelijk was geworden. Er is geen alternatief in dezelfde richting. Worden dus enkele dagen andere wegen, zelfs een ander hotel; maar de trein naar Machu Pichu is geboekt, dus dat gaan we zeker bezoeken. We kunnen deze treinreis niet laten schieten, want er zijn duizenden toeristen die met die trein meegaan en die tickets zijn al maanden tevoren geboekt. Omboeken is praktisch onmogelijk.

We hebben oud-nieuw dus in Cusco gevierd in een Ierse pub. Was kei gezellig, met Peruanen en allerlei andere nationaliteiten. Het is dan hier het gebruik om veel in de kleur geel te gebruiken; dus gele slingers, fluitjes, ratels, confetti, slipjes! Allemaal om geluk te brengen bedoeld. We hebben ons kostelijk vermaakt. Om 24.00 uur was er professioneel vuurwerk op het centrale plein en zag het er zwart van de mensenmassa, ondanks de zware regen op dat moment. Het goot van de lucht op dat moment, het kwam echt met bakken naar beneden. Na 10 minuten was het op dat plein dan ook afgelopen en schoot iedereen weer de café's in. De volgende dag konden we even uitslapen, kwam goed uit! We gingen om 10 uur ontbijten om daarna nog een rondrit in de omgeving te gaan maken. Het programma was danig aangepast, vandaar een geïmproviseerde extra rit in de buurt. Ging door de heilige vallei, een superstuk. De volgende dag hebben we dan de trein genomen naar Machu Pichu, de enige transportmogelijkheid om er te kunnen komen. We hebben overnacht aan de voet van de berg om vervolgens 's-ochtends om half 6 op te staan en met de bus nog 400 meter te stijgen via een 10 km lange slingerweg. Daarna het beschermd park Machu Pichu in, Peru's grootste bezienswaardigheid. Een oude Incastad, midden in de Andes - tropisch regenwoud. Het was er ongelooflijk spectaculair mooi! De foto's kenden we al, hebben we nu ook zelf gemaakt, maar de belevenis van hoe mooi het er is is op een foto toch eigenlijk amper te zien. We hebben ontzettend genoten. Het was mooi weer tot een uur of half elf, toen begon het wat te motregen en werd het duidelijk veel drukker. Niet voor niets vroeg opgestaan dus. We zijn daarna met de bus en vervolgens de trein terug gegaan naar de plek waar we onze motoren en bagage een dag eerder hadden achtergelaten. We hadden namelijk een dagrugzak mee moeten nemen voor 1 overnachting. De volgende dag gaan we weer verder rijden, ditmaal naar Puno, zonder tussenstop. Oorspronkelijk zat hier nog een ander hotel tussen, maar aangezien het in 1 dag te rijden is en Puno ook een mooie stad moet zijn + een heel luxe hotel voor ons in pette heeft, hebben we daar zo wat meer tijd. Puno ligt aan het Titicacameer, aan de grens met Bolivia. Het hoogst bevaarde meer ter wereld! Puno zelf ligt op 3830 meter. Het meer ligt ietsje lager. Daar gaan we dan ook op varen. Warner is inmiddels thuis in Nederland. Via de SOS geregeld. Nu maken we ons op dit moment nog steeds zorgen om Ad van den Hurk. Die heeft nml. last van (hoogte?)ziekte en dat wil niet echt vlotten. Hij heeft al allerlei pillen ingenomen, heeft al zuurstof toegediend gekregen, maar het gaat nog niet echt vooruit. Zal nog even spannend blijven hoe het gaat, want dan zitten we weer erg hoog en dat voor 2 nachten. Wijzelf hebben er geen last (meer) van, behalve dan dat je sneller moe wordt, maar dat is vrij normaal. Er is gewoon veel minder zuurstof op die hoogtes. Wij genieten nog steeds volop, maar het begint nu helaas toch al wel af te tellen. We hopen dat de foto's een goed beeld gaan geven van onze ervaringen, want ook onze eigen foto camera heeft last van (hoogte?)ziekte? Althans, hij is wat aan het storen af en toe, lijnen en strepen in de foto's soms. Hopelijk houdt hij het vol tot het einde van de vakantie.

Achteraf kunnen we zeggen dat het meegevallen is, maar er moet wel een vervanger gaan komen.

Het zit er nu voor ons in Peru dan echt bijna op. Snik-snik voor ons..... We hebben de op 1 na laatste dag nog een laatste (stads)tour gemaakt per motor in Arequipa, de stad waar de motorreis echt begon. De rondrit zat niet in de reis, maar we wilden nog graag een halve dag rijden, wat dan ook werd gehonoreerd door Lars. De dag ervoor waren we over de hoogste pas gereden, geen 4800 meter, maar zelfs 4910 meter hoog! De Mont-Blanc is 4810. Kei hoog dus! We zijn er 2x overheen gekomen omdat we gingen overnachten in Chivay. Dit is een bergdorp in de Andes, waar warmwaterbronnen zijn. Het water uit de grond is er 85 graden, kalkvrij en wordt gemengd met koud water, waarna er zogenaamde thermale baden mee worden gevuld. Wij lekker decadent dus met een pina colada in een bad van 38 graden ☺ Wat is het leven mooi. Hierna waren we doorgereden naar de Colca canyon, een hele mooie canyon, waar condors leven. Dubbel zo diep als de Grand Canyon in Amerika. Het was nu daar eigenlijk geen seizoen voor, maar we hebben er toch zelf 2 gezien. Wel veraf, maar ze waren er toch wel. 3 meter spanwijdte hebben ze, dus je kunt ze ook van ver zien. Weer lekker weertje, dus heerlijk. Normaal gesproken vliegen ze tussen 's-morgens 8 en half 10 uit, op zoek naar prooi. We waren er dan ook al om 8 uur (weer om 6 uur opgestaan). De weg er naartoe is een gravel-stenenpad, met taxibusjes en zo, oftewel 1 grote witte stofboel. Onze zwarte motorpakken werden dan ook helemaal wit! Er zat ook een onverlichte tunnel, met bocht, in. Ook alles wit: de wanden, plafond én bodem, inclusief stof = dus stapvoets rijden en hopen dat je niks raakt!!! Dit koste toch wel enig bloed, zweet en tranen voor sommigen onder ons. Gert kwam zelfs een busje tegen in de tunnel zonder verlichting. Noodstop(pen) tot gevolg en nog veel meer stof dan er toch al hing. Dezelfde dag zijn we teruggegaan naar Chivay om vervolgens weer via die hoogste pas verder te gaan richting Arequipa. De dag ervoor waaide het behoorlijk, maar nu was het zonniger en veel minder koud. Op de top kon je nu je handschoenen wel even uit doen. De dag ervoor kreeg je daar toch wel witte vingertjes van... Het was nu ook wel enkele uren vroeger, want de dag ervoor kwamen we er aan het einde van de middag = bewolking, dus kouder, aan.

In Arequipa aangekomen gingen we (weer in de zon) in korte broek, maar dat laatste werd rond 5 uur toch wel fris. Het is hier het hele jaar ongeveer 21 graden in de schaduw, maar als de zon wegtrekt en er komt wat wind, dan was die korte broek toch ietsje te fris. Bovendien zijn ze dat hier duidelijk niet gewend want onze witte onderbenen trokken duidelijk de aandacht van menigeen. Vooral kinderen hebben daar geen enkele terughoudendheid in, dus da's wel lachen! De laatste avond zijn we uitgenodigd voor een barbecue met Salsaparty bij de reisleader thuis. Dit werd echt ons laatste feestje in Peru. De laatste ochtend zijn we nog een klooster gaan bezoeken midden in het centrum (een stad in de stad) want daarna in de namiddag moesten we naar de luchthaven voor de lokale vlucht naar Lima. 's-avonds vanuit Lima naar Madrid vliegen (voor ons een nachtvlucht dus). Zaterdagavond moesten we volgens de planning weer thuis zijn. Dat liep echter goed spaak! Als enige niet gecancelde vlucht van Lima naar Madrid ging nog goed. Wel al vraagtekens waarom er zoveel vluchten naar Madrid gecanceld waren? In Madrid lag het hele vliegveld echter onder de sneeuw en die hadden ze veel te laat geruimd. Na vele uren onwetendheid en onzekerheden in Madrid was onze vlucht naar A'dam uiteindelijk ook geannuleerd en moesten we noodgedwongen in Madrid overnachten. De zondagochtend rond 09.00 uur een extra vlucht, die gelukkig wel ging, waarna we op Schiphol konden constateren dat al onze bagage zoek was. Uiteindelijk is van de hele groep de bagage in de week na die zondag allemaal gevonden en thuisbezorgd.

Het was (weer) een heel avontuur deze reis met Motortrails, maar SUPER, SUPER, SUPER !!!

Hopelijk hebben jullie een beetje kunnen genieten van het reisverslag, de foto's komen wel in het najaar tijdens de foto-avond. Wij zullen in ieder geval nog lang nagenieten!

Martin & Marie-Louise